

Afviklinger dette Møde blev beredvilligt fastsat. Kvinderne henstillede til Sekretariatet om, i Tilslutning til Konferencen, at opnaa indsat en international Komité for Kvindespørgsmaal.

„Vi er bange for,“ sagde Mre Schlumberger, der var Ordfører, „at man ikke vil tage Hensyn til denne Henstilling, hvis vi ikke har en Ven blandt dem, der har Magt. Vil Præsidenten være os en saadan Ven?“

Præsidenten smilede og sagde:

„Jeg kan ikke love at være en Ven, som har Magt; jeg kan kun love at være en Ven, og jeg skal gøre, hvad jeg kan, for at Kvinderne kan gøre deres Stemmer gældende ved Fredskonferencen.“

Saa besværligt er det for Kvinder at faa Lov til at blive hørt. Naar Mænd sammenkaldes, maa de ansøge, sende Deputationer, bede om at være med — de tilkaldes ikke som en Selvfølge, endnu er Kvinderne ikke naaet frem til Fredsbordet.

I England véd vi blev Valgene en stor Skuffelse. Den eneste Kvinde, der blev valgt, sidder ikke i Regeringen, fordi hendes Parti Sinn-Feinerne ikke vil have Sæde i Parlamentet. Den sejge Modstand gjorde sig gældende — Mænd kunde ikke, selv med Krigens Erfaring for Kvindeevners Udstrækning, tænke sig at stemme paa Kvinder.

Et lille Træk fra Kristiania viser, at den sejge Modstand findes som en Svamp Verden over. Kvinderaadet havde henstillet til Kommunen om at faa flere Kvinder valgt ind i Ernæringsraadet, hvor der nu sidder to erfarne Husmødre. Ernæringsraadet svarede, at da det ikke var sket, at de mandlige og kvindelige Repræsentanter havde forskellig Mening i den Forstand, at de kvindelige under Afstemning aldrig havde været imod de mandlige, saa var der ingen Grund til at vælge flere Kvinder.

Sverige staar som det sidste Land i Skandinavien, hvor Kvinderne ikke har Valgret. Det synes, som det nu skal dages for dem, men Gang paa Gang er de blevet skuffet, Gang paa Gang har de faaet Afslag paa deres Henstillinger til Regeringen.

Fra Belgien har vi i disse Dage modtaget et patetisk Brev; „vi er lykkelige,“ hedder det, „over at kunne meddele, at vort Blad „Femme Belge“ igen kan udkomme. Den tyske Occupation har i fire lange Aar berøvet os al Forbindelse med vore fremme-

de Venner.“ De beder om at faa Kv. og Sf. tilsendt for de tabte Aar.

Hvor vemodigt det staar til i Holland vil vi være i Stand til at vise i næste Nummer i en Artikel af *Martina G. Kramer*, som det desværre har været os umuligt at skaffe Plads til.

I Tyskland og Østerrig synes det foreløbig, som der i et og alt skal gives samme Ret til Kvinder som til Mænd, men ingen kan sige, hvor store Omvæltninger der endnu staar tilbage i disse uheldige Lande, eller i hvad Form de vil falde til Ro.

I Rusland har man gjort Kvinderne til „Statens Ejendom“. Det norske Blad, *Nyelænde*, gengiver en Udskrivningsordre, ifølge hvilken „Kammerat Savelioff bemyndiges til at indfange efter Valg eller Anvisning 60 Koner eller Piger til Disposition for Artilleridivisionen i Brionsk, hvis dette Antal kan skaffes til Veje blandt Familier, der tilhører Borgere og ansete Bønder“.

Men vi vil lade disse forfærdende Forhold ude af Betragtning. I Rusland er man ikke inde paa at rekonstruere, kun paa at ødelægge.

Vi vil i Forbigaaende kigge ind ad vore egne Vindeverre; der ser vi en Debat i fuld Gang om, hvorvidt Kvinder, der gerne maa være Missionærer, ikke skal holdes ude fra at blive Præster.

Vi kommer saa til Finland.

Landdagsvalgene forestaar; blandt de svenske Kandidater findes ingen Kvinder.

I det ny og som det synes interessant anlagte Blad, *Astra*, udgivet af Svenska Kvinnaförbundet i Finland, behandles dette Spørgsmaal i en fortrinlig Artikel af Olga Torckell.

Ved Gennemlæsningen af denne Artikel kommer man til den samme Opfattelse, som vi ovenfor har gjort gældende, at naar de kvindelige Førere efter et mangeaarigt, ihærdigt, maalbevidst Arbejde, efter fire Aars Krigsoplevelse, der burde have udsløttet alle Skel, paa et Tidspunkt, hvor Verdens Rekonstruktion staar paa Dagens Program, i smaat som i stort maa kæmpe med den sejge Modstand, der Skridt for Skridt skal trænges tilbage paa et Tidspunkt, hvor alle Skranker fornuftsmæssigt skulde være brudt, saa har det sin væsentligste Grund i den haabløse Ligeegyldighed fra de hundrede Tusinder af Kvinder, der ikke vil se og forstaa, hvad Kvindesag er og betyder,

Olga Torckell peger paa, at ved de første Valg i Finland var Kvinderne ivrige; de opstillede egne Lister, og selv i smaa Landkredse var Kandidaterne sat under ivrig Debat. Nu breder Ligeegyldigheden sig mere og mere, de ældre, repræsentative Kvinder har trukket sig tilbage, og de unge, friske Kræfter, der skulde afløse dem, kommer ikke. Skal der ske noget indenfor Folkerepræsentationen og det kommunale Liv, saa er det, naar alt kommer til alt de gamle pligtro, som længe nok har baaret Dagens Byrde, der maa træde til. Artiklen slutter saaledes:

„Skola de verkligen få rätt, som förutsagt att kvinnorna, då de väl fått alla de rättigheter de ropat på, snart nog komma att tröttna på dem och åter lämna mannen i okvald besittning av alla le områden, dit kvinnan, lockad av sin medfödda nyfikenhet, av all makt strävat att tränga sig in? Men vad blir det i så fall av den kvinnliga insats i samhällsarbetet, av vilken de bästa av oss hoppats så mycket, och som vi nu ha alla betingelser för att kunna giva, om vi blott själva vilja.“

Om vi blot selv vilde! Ja, saadan er det. — Ligeegyldighed, det er den Svamp, der gør det til et Arbejde, der kræver overmenneskelige Kræfter, overmenneskelig Taalmodighed og Udholdenhed hos de Kvinder, der har sat en Verdensudvikling som Maal, der skal naas ved fælles Mands og Kvindearbejde.

Om Kvinder i alle Lande vilde forstaa, at Sammenslutning og Enighed er en Nødvendighed, for at Menneskene skal forstaa, at det er nu i dette Øjeblik, at Verden trænger til at hjælpes, og at al smaalig Vanskeliggørelse er Spild af dyrebar Kraft og Tid.

Ægteskabslovene og Skolespørgsmaalene.

—0—

Da den politiske Situation har udviklet sig paa en saadan Maade, at der vil være ringe Sandsynlighed for, at Ægteskabslovene vil blive forelagt i denne Rigsdagssamling, har vi ment det formaalstjenligt foreløbig ikke at lade de Foredrag om Lovudkastet afholde, som vi havde paatænkt i Slutningen af Marts og Begyndelsen af April.

Kredsens Opmærksomhed henle-